

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ - αντιτετράδια της εκπαίδευσης

**ΣΕΡΝΟΥΝ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΜΑΣ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ! ΜΑΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ
ΦΥΛΑΚΙΣΗ!**

ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ! ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΕΙ!

**ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΜΑΖΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ
ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ!**

Με ένα πρωτόγνωρο για τα μεταπολιτευτικά δεδομένα μπαράζ αγωγών, η κυβέρνηση της ΝΔ προχώρησε σε μια ακόμη επιχείρηση φίμωσης του εκπαιδευτικού κλάδου. Με 5 αγωγές κατά των ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, ΑΔΕΔΥ μέσα 2 εβδομάδες, ο Πιερρακάκης συνέχισε τη βιομηχανία δικαστικών αποφάσεων που έστησε η προκάτοχός του. Και σήμερα 22/3, κατέθεσε την **πρώτη αγωγή εναντίον πρωτοβάθμιου σωματίου, εναντίον της ΕΛΜΕ Χανίων!** Στόχος τους εδώ και 3 χρόνια η καταστολή του μεγάλου αγώνα που δίνει ο εκπαιδευτικός κλάδος ενάντια στην αξιολόγηση. Οι αποφάσεις της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης πανομοιότυπες. Όλες με διαδικασίες fast track. Και όλες κατέληξαν στην ίδια απόφαση. Η Απεργία/Αποχή ενάντια στην αξιολόγηση κρίνεται ξανά και ξανά και ξανά ... παράνομη. Η αιτιολόγηση το λιγότερο αστεία. Έτσι επιμένουν να αντιμετωπίζουν έναν κλάδο που **με συντριπτική πλειοψηφία** από την αρχή έχει απορρίψει και αυτόν τον ακραία αντιεκπαιδευτικό - αντιπαιδαγωγικό νόμο. Απέναντι στη δημοκρατική βούληση των εκπαιδευτικών, το «υπουργείο είναι γυμνό» για πολλοστή φορά.

Όλα αυτά τα χρόνια η κυβέρνηση της ΝΔ προσπαθεί να επιβάλει την αξιολόγηση με βασικά εργαλεία της τις **δικαστικές αποφάσεις** και την **καταστολή**, τη **φίμωση**, τις **απειλές** και τον **φόβο**. Αυτές είναι οι παιδαγωγικές και δημοκρατικές «αρχές» τους. Η πολιτική της αυταρχικής επιβολής και της πειθάρχησης, αποτελεί βασικό περιεχόμενο και στόχο για το σχολείο που στήνουν “οι άριστοι” της ΝΔ. Το νέο μπαράζ αγωγών του υπουργείου είναι η πιο καθαρή απόδειξη για **τρεις αλήθειες. Πρώτον**, ο κλάδος συνεχίζει να τάσσεται συντριπτικά εναντίον της αξιολόγησης. **Δεύτερον**, παρά τις διαρκείς απειλές, τις αγωγές και την τρομοκρατία, η αξιολόγηση δεν έχει προχωρήσει ουσιαστικά ούτε καν στο πλέον ευάλωτο κομμάτι των νεοδιοριστών. **Τρίτον**, μετά και το τελευταίο βάλτωμα της διαδικασίας κατά την εκκίνηση της Α2, για το υπουργείο μόνη επιλογή ήταν ξανά ο φόβος. Οι τελευταίες αγωγές, όπως και όλες οι προηγούμενες, δεν είναι ένδειξη της ισχύος του, αλλά απόδειξη της πλήρους αδυναμίας του, 4 χρόνια μετά, να πείσει, να κερδίσει έστω και ελάχιστο έδαφος μέσα στον κόσμο της εκπαίδευσης.

Παρά την εκφρασμένη βούληση, τη συμμετοχή και την αντοχή του κλάδου, οι ηγεσίες σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, κατώτερες των περιστάσεων, υπονομεύουν την προοπτική και τις δυνατότητες νίκης αυτού του αγώνα, είτε κρύβονται πίσω από νομικές γνωμοδοτήσεις και αρνούνται να επαναπροκηρύξουν την απεργία όσες φορές χρειαστεί, είτε δεν προτάσσουν την πολιτική, αλλά την νομική οδό για τη συνέχεια του αγώνα. Αναπαράγουν, έτσι, την ολέθρια αντίληψη για το κίνημα, ότι οι αγώνες των εργαζομένων φτάνουν μέχρι τα όρια του νόμου, μέχρι εκεί που κάθε φορά τούς επιτρέπεται. Αν ήταν όμως έτσι δεν θα υπήρχε τίποτα από όσα

κατοχυρώθηκαν σε προηγούμενες περιόδους, ως εργατικά, συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα. **Γιατί οι νικηφόροι αγώνες του λαού και των εργαζομένων στη συντριπτική τους πλειοψηφία υπήρξαν «παράνομοι».**

ΔΑΚΕ (ΝΔ), ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ) και ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) μετά και την τελευταία αγωγή, επιχειρούν, πότε ανοιχτά και πότε υπονομεύοντάς τον, με διάφορα προσχήματα να βάλουν τελεία σε έναν πολύχρονο αγώνα. Το έκαναν, άλλωστε, από την πρώτη στιγμή, από την πρώτη αγωγή Κεραμέως ενάντια σε μια απεργία που είχε ποσοστά συμμετοχής της τάξης του 90% και αυτοί κήρυξαν υποχώρηση. **Ο κλάδος, ξεπερνώντας κατά πολύ τις προθέσεις μιας παραδομένης ηγεσίας, άντεξε.** Και τώρα, μπροστά και σε αυτό το κρίσιμο σημείο όλες αυτές οι δυνάμεις αναλαμβάνουν πάλι τον ρόλο της «ρεαλιστικής και υπεύθυνης προσαρμογής». Από κοντά και οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που με αντίστοιχα επιχειρήματα αρνήθηκαν, τρία χρόνια τώρα, να στηρίξουν τις προτάσεις για προκήρυξη της Απεργίας Αποχής από τα πρωτοβάθμια (ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ), ενώ και στην ΟΛΜΕ σύρθηκαν στα «ενιαία κείμενα», στη «συντεταγμένη» συμμετοχή δηλαδή στην αξιολόγηση, υπονομεύοντας έτσι τον μεγάλο αγώνα στην εκπαίδευση.

Ομοβροντία κυβερνητικού αυταρχισμού!

Δεν θα πρέπει να υποτιμηθεί η σημασία και το μήνυμα της αυταρχικής και κατασταλτικής πολιτικής της κυβέρνησης. Οι δεκάδες αγωγές και οι δικαστικές αποφάσεις για την απαγόρευση ενός κατά τα άλλα συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος, αποτελούν ένα **αντιδραστικό πισωγύρισμα**. Είναι η πρώτη φορά στην μεταπολιτευτική ιστορία, που μια κυβέρνηση εγκαταλείπει κάθε «δημοκρατικό πρόσχημα» και επιβάλλει τη φίμωση με έναν ακραίο και προκλητικό τρόπο. Πρόκειται για **ένα ακόμη στιγμιότυπο εκφασισμού της κοινωνικής ζωής**. Άλλωστε, μαζί με τις αγωγές κατά των Εκπαιδευτικών Ομοσπονδιών, είναι σε εξέλιξη και **ένα πογκρόμ διώξεων** ενάντια σε αγωνιστές εκπαιδευτικούς, φοιτητές, εργάτες, με σαφή στόχευση να εγκαινιάσει η κυβέρνηση της ΝΔ μια «νέα» εποχή «κοινωνικής φίμωσης», παλιά όσο και η ακροδεξιά. Χαρακτηριστικές και σίγουρα ξεχωριστές ως προς το κατηγορητήριο, είναι αυτές που αφορούν στην «κακόβουλη κριτική» κατά του Υπουργείου και της διοίκησης της εκπαίδευσης. Πρόκειται για **διώξεις που στρέφονται κατά της ελευθερίας του λόγου**, όπως αυτές που αντιμετωπίζει ο σ. Γιώργος Καββαδίας, για κείμενα που δημοσίευσε με κριτική στην αντιεκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης. Πρόκειται για διώξεις που παραπέμπουν στο μετεμφυλιακό μοναρχοφασιστικό κράτος και τη χούντα και από αυτήν την άποψη **το εκπαιδευτικό και δημοκρατικό κίνημα πρέπει να σταθεί με την απαιτούμενη προσοχή**. Μαζί με αυτά και ένας **καταιγισμός τρομοεγκυκλίων**. Όπως η τελευταία «... για την παρεμπόδιση της διαδικασίας αξιολόγησης σε κάθε στάδιο αυτής...», που, εγκαινιάζοντας τον νέο ποινικό κώδικα, απειλεί τους εκπαιδευτικούς που αγωνίζονται ενάντια στην αξιολόγηση με **ποινή φυλάκισης δύο χρόνων!**

Επιτακτική η ανάγκη για αποφάσεις αναμέτρησης με αυτήν την πολιτική!

Εκτός από την αξιολόγηση, οι εκπαιδευτικοί και το λαϊκό κίνημα πρέπει να σταθούν με τη μέγιστη προσοχή και αγωνιστική επαγρύπνηση ενάντια στον νέο αντιδραστικό-αυταρχικό κυβερνητικό κατήφορο. Στα ζητήματα υπεράσπισης των δημοκρατικών δικαιωμάτων και των αγωνιστών δεν χωράει καμία ολιγωρία. ΟΛΕΣ και ΟΛΟΙ **οφείλουν να πάρουν καθαρή θέση** απέναντι σε αυτό που πάει να οικοδομηθεί, δηλαδή στο σχολείο του φόβου και της τρομοκρατίας, σε αυτό που είναι το μείζον, στο δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση και στη διεκδίκηση, στα δημοκρατικά δικαιώματα εν γένει και στην ελευθερία στο

σχολείο! Κάθε συνδικαλιστική δύναμη που θα υποτιμήσει τη σημασία αυτού του αγώνα θα είναι υπόλογη στην ιστορία. [Από αυτήν την άποψη, η στάση του ΠΑΜΕ, που γενικά, αλλά πολύ περισσότερο στην ΕΛΜΕ Πειραιά, μπλοκάρει τις αγωνιστικές αποφάσεις για το σταμάτημα των διώξεων, κρίνεται για μια ακόμη φορά υπονομευτική.]

Οι αγώνες των εκπαιδευτικών βρίσκονται σε ένα σημείο καμπής. Είναι επιτακτική ανάγκη να ληφθούν αμέσως οι αποφάσεις εκείνες που θα δώσουν καθαρή απάντηση στον αυταρχισμό, στις αγωγές και στις διώξεις, που θα δίνουν προοπτική στον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σε ΔΟΕ - ΟΛΜΕ θα χρεωθούν με τεράστιες ευθύνες αν απέναντι σε όλα αυτά, για μια ακόμη φορά, γίνουν κήρυκες της ανημπορίας. Είναι εκ των ων ουκ άνευ **η προκήρυξη Απεργίας Αποχής από την αξιολόγηση όσες φορές χρειαστεί!** Με κριτήριο την πολιτική, την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου και της εργασίας. Είναι ανάγκη για τον ίδιο σκοπό να προκηρυχτεί και **απεργία** τώρα! Ένα **απεργιακό, αγωνιστικό πρόγραμμα που θα απαντήσει με καθαρό τρόπο απέναντι στην καταστολή και τον αυταρχισμό της κυβέρνησης, μέχρι και το τέλος του σχολικού έτους!** Σε αυτήν την κατεύθυνση θα πρέπει να βρεθούμε μαζικά στις συνελεύσεις των σωματείων μας και να απαιτήσουμε, να στηρίξουμε, να επιβάλουμε αυτές τις **αναγκαίες αγωνιστικές αποφάσεις.**

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ! ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ, ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ, ΘΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ - αντιτετράδια της εκπαίδευσης, 22/3/2024